

ΓΟΥΓ'ΙΛΙΑΜ ΣΚΙΣΠΗΡ

Ο ΟΘΕΛΛΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

11—

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μία άλλη κάμαρη στο καστέλλι.

Έρχονται ο Όθελλος, ο Λουδοβίκος, ή Δεσδεμόνα,

και ή ακολουθία.

ΛΟΥΔ. Μή σκοτιστείς περισσότερο, Κύριέ μου.

ΟΘΕΛ. Καλὸ μοῦ κάνει ἂν περπατήσω, Κύριε.

ΛΟΥΔ. Κυρία, σ' εὐχαριστῶ. Καλή σας νύχτα.

ΔΕΣΔ. Στὴν Κύπρο καλῶς ἔριτες.

ΟΘΕΛ. Ἄς πᾶμε.

Ἔχ, Δεσδεμόνα!

ΔΕΣΔ. Κύριε!

ΟΘΕΛ. Στὸ κρεβάτι

Πήγαινε ἀμέσως· στὴ στιγμή θά γύρω

Κι' ἄς πᾶει νὰ κοιμηθεῖ ἢ συντρόφισσά σου.

Κοίταξε νὰ τὸ κάμεις.

ΔΕΣΔ. Ὅθ τὸ κάμω.

Ὁ Όθελλος, ὁ Λουδοβίκος, και ή ακολουθία

φεύγουν.

ΑΙΜ. Πῶς εἶσαι; Πιὸ καλὸς εἶναι ἀπὸ πρῶτα.

ΔΕΣΔ. Μοῦ εἶπε ποῦ εὐτὸς θά γύρει. Στὸ κρεβάτι

Μ' ἐπρόσταξε νὰ πάω κ' ἐσὺ νὰ φύγεις.

ΑΙΜ. Ἐγὼ νὰ φύγω;

ΔΕΣΔ. Αὐτὴ εἶναι ἡ προσταγή του.

Δὲς μου λοιπὸν τὰ νυχτικά μου, κι' ἄμε

Δὲν πρέπει τώρα πάλι νὰ θυμώσῃ.

ΑΙΜ. Ὡ ἄς μὴν τὸν εἶχες δεῖ ποτέ, Κυρία.

ΔΕΣΔ. Αὐτὸ ἐγὼ δὲ θά τῷθελα! Εἶναι τόση

Ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν ποῦ ὡς καὶ στοὺς τρόπους

Τοὺς ἄγριους, στὲς βρисиές, στὰ σκόντουφλά του—

Βγάλε μου, Αἰμίλια, τοῦτες τὲς καρφίτσες—

Βρίσκω ὠμορφιά καὶ χάρη.

ΑΙΜ. Στὸ κρεβάτι

Τὰσπρόρουχα ποῦ μοῦπες ἔχω βάλει.

ΔΕΣ. Ἄδιάφορο. Ἄχ, κουτὰ δουλεύει ὁ νοῦς μας!

Σ' ἔνα ἀπὸ τοῦτα τὰ σεντόνια θέλω

Νὰ μὲ τυλίξεις, ἂν ἐγὼ πεθάνω

Πρωτῆτά σου.—

ΑΙΜ. Μὴ λὲς αὐτὰ τὰ λόγια,

ΔΕΣΔ. Ἡ μάνα μου εἶχε

Μίαν κόρη ποῦ τὴν ἔλεγε Βαρβάρα·

Κι' αὐτὴ εἶχε ἐρωτευτεῖ μὰ ὁ διαλεχτός της,

Ὁ ἀνέμουαλος, τὴν εἶχε λησμονήσει.

Κ' εἴξερε ἕνα τραγοῦδι τῆς ἰτιάς,

Ἐνα παλιὸ τραγοῦδι, πῶλεγε ὅμως

Τὴν τύχη της· κι' ἀπέθανε μὲ κείνο

Στὸ στόμα της. Ἀπόψε ἀπὸ τὸ νοῦ

Δὲ θέλει νὰ μοῦ φύγει. Μετὰ βιάς

Μπορῶ νὰ μὴν κρεμάσω τὸ κεφάλι

Στὸ νόμο καὶ νὰ μὴν τὸ τραγουδήσω,

Σὰν τὴν καυμένη τὴ Βαρβάρα.— Κάμε

Γλίγωρα, Αἰμίλια.

ΑΙΜ. Θέλεις νὰ σοῦ φέρω

Τὰ νυχτικά;

ΔΕΣΔ. Ὅχι· ἐδῶ ξεκάρφωσέ μου.

Εἶδες ὁ Λουδοβίκος τί ἄντρας ποῦναι;

ΑΙΜ. Ἄντρας ὠραῖος.

ΔΕΣΔ. Καὶ πῶς μιλεῖ καλά!

ΑΙΜ. Στὴ Βενετιά γνωρίζω μία Κυρία, ποῦ θά πῆ-

γαινε ξυπόλητη στὴν Παλαιστίνη, γιὰ νὰ τὴν ἀγγί-

ξει μονάχα τὸνα του τὸ χεῖλι.

ΔΕΣΔ. (Τραγουδῶντας).

Ἡ ἀθλιὰ ψυχὴ καθήμενη σὲ χόρτο σὲ λουλοῦδι,

Ἐλάτε τραγουδήσετε τὴν πράσινην ἐτιά.

Ἀκίνητο τὸ χέρι της εἰς τὴν καρδιά βαστάει

Τὴν κεφαλὴν στὰ γόνατα τὰδύναμα ἀκουμπάει...

Ἐλάτε τραγουδήσετε τὴν πράσινην ἐτιά!

Κι' ὁ ρυαξ ἐκεῖ στὰ πόδια της ἐφλοῖσίδιζε τερπνά,

Ὅλοι ὄλοι τραγουδήσετε τὴν πράσινην ἐτιά.

Πικρὰ ἀντάμκ ἐδγκίνανε τὰ δάκρυα μὲ τὰ λόγια,

Κ' ἔτσι ἔλεγε ἀκκτάπαυτα βρεϊά τὰ μοιρολόγια,

Ὅπου τὴν ἐλυπτόντανε λαγκάδια καὶ βουνά,—
Πάρε το αὐτό.—

Ὅλοι ὄλοι τραγουδήσατε, ἐτιὰ καὶ πάλι ἐτιὰ.

Γλίγωρα, Αἰμίλια, γιατί θάρθῃ τώρα.

Δὲ θέλω νὰ μοῦ βάλουνε εἰς τὸ στερνὸ κλινάρ:

Μυρτιές, οὔτε τριαντάφυλλα πάρεξ ἐτιᾶς κλωνάρ:...

Ὅχι.

Δὲ φταίει ψεύτη, τὸν ἔρωτα κνεῖς ἄς μὴν τὸν κράζει,

Ἔως ποῦ μιλεῖ τὰ χεῖλι μου, δὲ φταίει, θὰ νὰ φωνά-

ζει...

Κ' ἐπειτα τάλλο. Μὰ ἄκου: ποῖός χτυπάει;

ΑἰΜ. Ὁ ἀγέρας εἶναι.

ΔΕΣΔ.

Μία μέρα ἐγὼ τοῦ κλαύτηκα πῶς πέφτε: σ' ἄλλα στήθη
Καὶ μένα μ' ἀπαράτησε κ' ἐκεῖνος μοῦ ἀποκρίθη:...

Ὅλοι ὄλοι τραγουδήσατε τὴν πράσινην ἐτιὰ...

Καὶ τώρα πῆαινε, πῆαινε καλὴ νύχτα.

Μὲ τρώει τὸ μάτι: μὴ μοῦ προμαντεύει

Δάκρυα;

ΑἰΜ. Τὰ παραμύθια τὰ πιστεύεις;

ΔΕΣΔ. Ἄκουσα νὰ τὸ λέν. Ὡ οἱ ἄντρες, οἱ ἄντρες!

Αἰμίλια στὴ ζωὴ σου, τὸ πιστεύεις

Πῶς βρῖσκονται γυναῖκες ποῦ γελοῦν

Τόσο ἄτιμα τοὺς ἄντρες τοὺς;

ΑἰΜ.

Ναὶ τέτοιες

Βρῖσκονται δίχως ἄλλο.

ΔΕΣΔ.

Πές μου, ἐσὺ

Θὰ τῶκα κ' ἄντρες, ἂν σοῦδιναν τὸν κόσμο;

ΑἰΜ. Κ' ἡ ἴδια;

ΔΕΣΔ.

Μὰ αὐτὸ τὸ φῶς τὸ οὐράνιο, ἐγὼ ἔχι.

ΑἰΜ. Ποτὲ οὔτε γὼ μὲ αὐτὸ τὸ φῶς τὸ οὐράνιο

Θὰ μπόρεια νὰ τὸ κάμω στὸ σκοτάδι.

ΔΕΣΔ. Θὰ τῶκανες, κ' ἂν σοῦδιναν τὸν κόσμο;

ΑἰΜ. Ἄπειρος εἶναι ὁ κόσμος καὶ τὸ σφάλμα

Πάρχ μικρὸ γιὰ τέτοια πλερωμὴ.

ΔΕΣΔ.

Δὲν πιστεύω νὰ τῶκανες στ' ἀλήθεια.

ΑἰΜ. Στάλῃθαι ἐγὼ πιστεύω πῶς θὰ τῶκανα καὶ
θὰ τὸ ξέκανα, ὅταν θὰ τῶχα κάμει. Δὲ θὰ τῶκανα βέ-
βαια γιὰ ἓνα δαχτυλίδι, γιὰ κημπόσους πῆγες παννί,
γιὰ φορέματα, γιὰ μεσοφόρια, γιὰ σκούφιες, γιὰ λίγα
χρήματα, μὰ γιὰ ἔλον τὸν κόσμο;— Καὶ ποῖα δὲ θὰ
ξέχαζε τὸν ἄντρα τῆς γιὰ νὰ τὸν κάμει βασιλῆα;
Ἐγὼ θὰ κιντύνευα τὸ Καθαρτήριο.

ΔΕΣΔ. Ἀλοίμονο, ἂν ἔκκα ἓνα τέτοιο κακὸ ἔστω
καὶ γιὰ ἔλον τὸν κόσμο.

ΑἰΜ. Αἶ, τὸ κακὸ εἶναι κακὸ μονάχα στὸν κόσμο
καὶ λαβαίνοντας τὸν κόσμο γιὰ τὸν κόπο σου, τὸ κακὸ
αὐτὸ θάναι μέσα στὸν κόσμο σου, καὶ θὰ μπορεῖς ἀμέ-
σως νὰ τὸ διορθώσεις.

ΔΕΣΔ. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχει καμία γυναῖκα τέ-
τοια.

ΑἰΜ. Ὡ δώδεκα καὶ σιμὰ τοὺς ἀρκετὲς γιὰ νὰ
συνοικίσουν τὸν κόσμο ποῦ θὰ λάβαιναν γι' ἀνταμοι-
βή τους.

Ἄλλὰ, πιστεύω, πῶς οἱ ἄντρες φταῖνε,
Σὰν οἱ γυναῖκες σφάλλουν. Ἄν ἐκεῖνοι

Τὸ χρέος τοὺς ἀμελοῦν καὶ σ' ἄλλον κόρφο

Τὸ θησαυρὸ μας χύνουν, κ' ἂν μὲ ζήλιες

Τρελλές μᾶς πολεμοῦν, μᾶς περιορίζουν,

Μᾶς δέρνουν κ' ἀπὸ πείσμα μᾶς βαστοῦν

Τὸ λίγο ποῦ μᾶς ἔδιναν στὸ χέρι:

Χολὴ ἔχουμε, καὶ μ' ὄλες μας τὲς χάρες

Ἐγδίκηση ζητοῦμε. Ἄς μάθουν οἱ ἄντρες

Πῶς ἔχουν κ' οἱ γυναῖκες τοὺς τὲς ἴδιες

Τὲς αἰσθησες κ' ἐκεῖνες ἔχουν μάτια,

Καὶ μύτη, κ' οὐρανίσκο, ὅπως οἱ ἄντρες,

Γιὰ γλύκες καὶ πρικόδες. Τί τοὺς κάνει

Νὰ μᾶς ἀλλάζουν μὲ ἄλλες; Ἡ ἴδονή;

Πιστεύω ναί. Καὶ τὴ γεννάει τὸ πάθος;

Πιστεύω ναί. Καὶ ἡ ἀδυναμία δὲν εἶναι

Ἐκεῖνο ποῦ στὸ λάθος παρασέρνει;

Ἔτσι εἶναι. Μὰ δὲν ἔχουμε ὡς κ' ἐμεῖς

Πάθη κ' ἀδυναμίες; Δὲν πιθυμάμε,

Ὅπως κ' αὐτοὶ; Μὲ τὰ καλὰ ἄς μᾶς ἔχουν

Ἄλλοιως πρέπει νὰ ξέρουν ποῦ ἁμαρταίνουν

Οἱ γυναῖκες, γιατί οἱ ἴδιοι τὲς μαθαίνουν.

ΔΕΣΔ. Καλὴ σου νύχτα ὁ Θεὸς ἄς μὴ θελήσει.

Τὸ μεταχείρισμά του τὸ σκληρὸ

Κ' ἐμένα στὸ κακὸ νὰ μ' ὀδηγήσει.

Μὰ πλιὸ καλὴ ἄς μὲ κάμει τὸ κακὸ. (Φεύγουσιν).

ΠΡΑΞΗ ΠΕΜΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Στὴν Κύπρο. Ἐνας δρόμος.

Ἐρχονται ὁ Γιάγος καὶ ὁ Ροδῆγιος.

ΓΙΑΓ. Στάσου πίσω ἀπὸ τοῦτο τὸ ἀγκωνάρι:

Θὲ νάρθῃ ἀμέσως τράβα τὸ σπαθί σου

Καὶ χτύπα μὴ σκιαχτεῖς σιμὰ σου θάμα.

Σκέψου: ἢ θὰ εὐτυχιστοῦμε, ἢ θὰ χαθοῦμε;

Καὶ στὴν ἀπόφασή σου μείνε στέρεος.

ΡΟΔΡ. Στέκα σιμὰ: μπορεῖ νὰ τόνε σφάλω.

ΓΙΑΓ. Σιμὰ σου, ἐδῶ καρτέρει τον μὲ θάρρος.

Παραμερίζει.

ΡΟΔΡ. Γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν ἔχω πολὺ ζήλο,

Κι' ὅμως τοῦ Γιάγου οἱ λόγοι εἶναι σπουδαῖοι.

Ἐνας θεὸς χαθεῖ, κ' αὐτὸ εἶναι τὸ ὄλο.

Ὅμπρός λοιπόν, σπαθί μου: θὰ πεθάνει.

ΓΙΑΓ. Τὸ νέο διασόνι τῆξυσα ὡς τὴ σάρκα

Καὶ τώρα ἐκακοφόρησε. Ἡ τὸν Κάσσιτο

Αὐτός, ἢ ὁ Κάσσιος θένα τὸν σκοτώσει,
 Ἦ ἀλλήλως τοὺς κ' οἱ δυὸ θὰ σκοτωθοῦνε.
 Πάντα κερδίζω ἐγώ. Μὰ ἂν ὁ Ροδρίγος
 Ζήσει, θὰ μοῦ χαλέψει νὰ τοῦ δώσω
 Ἐπὶ ὅσα τζεδαίρια καὶ χρυσάφια,
 Γιὰ νὰ τὰ δώσω τάχα τῆς Κυρίας,
 Τοῦ σούφρωσα. Δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ γένηι.
 Καὶ πάλι ἂν ζήσει ὁ Κάσσιος; Αὐτὸς ἔχει
 Συνειθισμένη στὸ εἶναι του ὠμορφάδα,
 Ποῦ ἐμένα μ' ἀσκημαίνει, καὶ τοῦ Μαύρου
 Μπορεῖ νὰ φανερώσει ὅ,τι ἐγὼ τοῦ εἶπα·
 Γιὰ τοῦτο κιντυεύω. Ὅχι, ἄς πεθάνει!
 Μὰ ἄκουσε· κάποιος ἔρχεται.

Ἔρχεται ὁ Κάσσιος.

ΡΟΔΡ. Γνωρίζω

Τὸ βήμα του αὐτὸς εἶναι.— Ἀχρεῖε πεθαίνεις.

Ρίχνεται καὶ δίνει μιὰ σπαθιά τοῦ Κάσσιου.

ΚΑΣ. Ἀληθινὰ ἢ σπαθιά σου ἦταν ὀχτρός μου,
 Μὰ τὸ σπαθί μου ἦταν πλιὸ γερὸ
 Ἄπ' ὅσο ἐστοχαζόσουν: τὸ δικό σου
 Θὰ δοκιμάσω τώρα.

Ξεσπαθώνει καὶ λαβώνει τὸ Ροδρίγο.

ΡΟΔΡ. ὦ, εἶμαι χαμένος.

Ὁ Γιάγος ρίχνεται καὶ λαβώνει ἀπὸ πίσω τὸν
 Κάσσιο στὸ μηρὶ καὶ φεύγει.

ΚΑΣ. Γιὰ πάντα εἶμαι σακάτης! Ἄχ βοήθεια!
 Φωνῆ! Φωνῆ! (Πέφτει).

Ἔρχεται ὁ Ὀθέλλος.

ΟΘΕΛ. Εἶναι ὁ Κάσσιος ποῦ φωνάζει.

Ὅ,τι εἶπε ὁ Γιάγος τόκαμε.—

ΡΟΔ. Εἶμαι ἕνας τιποτένιος!

ΟΘΕΛ. Ἀὐτὸς εἶναι.

ΚΑΣ. Βοήθεια, φῶς, ἕνα γιατρό!

ΟΘΕΛ. Αὐτὸς εἶναι.

ὦ Γιάγο, τίμιε, δίκαιε, καὶ γενναῖε,
 Ποῦ αἰστάνθηκες τὸ πάθημα τοῦ φίλου
 Μὲ τόση εὐγένεια, ἐσύ μ' ἔχεις διδάξει.
 Καμάρι μου, ὁ ἐρωτάρης σου νεκρὸς
 Κοίτεται ἐδῶ, καὶ διαζέται ὡς κ' ἐσένα
 Τῆς μοίρας σου ἢ κατάρα. Ἀμέπως, κόρη!
 Τὰ μάγια τῶν ματιῶν σου τάχω σβήσει
 Ἄπ' τὴν καρδιά μου: ὦ ναὶ θὰ κοκκινίσει
 Τὸ ἀμκρωτὸ τὸ αἷμα σου τὴν κλίνη
 Ποῦ μὲ τὲς ἀμκρίες σου ἔχεις μολύνει. (Φεύγει).

Ἔρχονται ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ Γρατιάνο.

ΚΑΣ. ὦϊμέ! μὴδὲ σκοπὸς, μὴδὲ διαβάτης

Ἄπῶδε δὲν περνᾷ; Βοήθεια! Φόνος.

ΡΡΑΤ. Τί στάθηκε; Ἦ κραυγὴ ἦταν τρομερὴ.

ΚΑΣ. Βοήθεια!

ΛΟΥΔ. Ἄκουσ;

ΡΟΔ. ὦ τιποτένιε, ἀχρεῖε!

ΛΟΥΔ. Δυὸ τρεῖς βογγᾶν σκοταδερὴ εἶναι ἢ νύχτα

Ἦ ἴσως πλαστὰ εἶναι αὐτὰ τὰ φωνατά,

Καὶ κίντυνος γιὰ μᾶς σιμὰ νὰ πάμε

Ἄδότηθοι.

ΡΟΔ. Δὲν ἔρχεται κανεὶς;

Πρέπει θλο τὸ αἷμα νὰ μοῦ φύγει;

ΛΟΥΔ. Γρίκα!

Ξανάρχεται ὁ Γιάγος μ' ἕνα φωτερό.

ΡΡΑΤ. Ποκαμισάτος ἔρχεται ἐδῶ κάποιος,

Μὲ φῶς καὶ ἀρματωμένους.

ΓΙΑΓ. Αἶ ποῖος εἶσαι;

Ποιανοῦ εἶναι αὐτὴ ἢ φωνὴ ποῦ κράζει φόνος;

ΛΟΥΔ. Δὲν ξέρω.

ΓΙΑΓ. Δὲν ἀκούσατε φωνές;

ΚΑΣ. Γιὰ τὸ θεὸ, βοήθεια, ἐδῶ!

ΓΙΑΓ. Τί τρέχει;

ΡΡΑΤ. Νομίζω εἶναι τοῦ Ὀθέλλου ὁ ὑπασιπιστῆς

ΛΟΥΔ. Εἶναι αὐτὸς, ἕνας ἄνθρωπος γενναῖος.

ΓΙΑΓ. Ποῖος εἶσαι ἐσύ ποῦ τόσο τρομερὰ
 Φωνάζεις;

ΚΑΣ. Εἶσαι ὁ Γιάγος; — Μ' ἐχαλάσαν.

Μ' ἐσκώτωσαν λησταδες; βόνησέ με.

ΓΙΑΓ. Ὁ ὑπασιπιστῆς, ὠϊμέ! οἱ κκοουργοὶ ποιοὶ εἶναι;

ΚΑΣ. Θάνατι λογιάζω ὁ ἕνας κάπου ἐδῶ,

Καὶ δὲ μπορεῖ νὰ φύγει.

ΓΙΑΓ. Οἱ δολοφόνοι!

Στὸ Λουδοβίκο καὶ τὸ Γρατιάνο.

Τί στέκεστε; ἐδῶ ἐλάτε καὶ βοηθήστε!

ΡΟΔ. Ἐδῶ βοηθήσατέ με!

ΚΑΣ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἕνας.

ΓΙΑΓ. ὦ δολερὲ φωνῆ, ὦ κκοουργε.

Τρυπᾷ τὸ Ροδρίγο.

ΡΟΔ. ὦ Γιάγο

Καταραμένε, ἀπάνθρωπε σκυλί!

ὦ! ὦ! ὦ! —

ΓΙΑΓ. Νὰ σκοτόνουν ἀνθρώπους στὸ σκοτάδι!

Ποιοὶ γάνα αὐτοὶ οἱ αἰμκτόχοι; οἱ κκοουργοὶ;

Πόσο ἡσυχη εἶναι ἡ χώρα! — Φόνος! φόνος!

Ποιοὶ εἶσατε ἐσεῖς; Καλοὶ ἄνθρωποι; ἢ κκοοί;

ΛΟΥΔ. Ἀφοῦ μᾶς δοκιμάσατε δίκασέ μας.

ΓΙΑΓ. Ὁ ἄρχοντας Λουδοβίκος;

ΛΟΥΔ. Ναί, εἶμαι ἐγώ.

ΓΙΑΓ. Συμπάθειο· ἐδὼ εἶναι ὁ Κάσσιος λαθωμένος.

ΓΡΑΤ. ὦ Κάσσιο!

ΓΙΑΓ. Ἄχ ἀδερφέ μου, τί σοῦ ἐκάμαν;

ΚΑΣ. Σὲ δυὸ εἶναι χωρισμένο τὸ μηρί μου.

ΓΙΑΓ. Ὁ Θεὸς φυλάξοι! Κύριοι, φέρτε φῶς!

Μὲ τὸ ποκάμισό μου θὰ τὸ δέσω.

Ἔρχεται ἡ Μπιάννα.

ΜΠΙΑΝ. Τί τρέχει; αἰ, ποιὸς φωνάζει;

ΓΙΑΓ. Ποιὸς φωνάζει;

ΜΠΙΑΝ. ὦ Κάσσιέ μου, ἀκριβέ μου, ὦ Κάσσιε, ὦ

[Κάσσιε!

ΓΙΑΓ. ὦ πόρνη ἔγκουστή! Δὲν ὑποψιάζεις,

Κάσσιε, ποιοὶ νᾶνα αὐτοὶ ποῦ σ' ἐπληγῶσαν;

ΚΑΣ. Ὅχι.

ΓΡΑΤ. Λυπιέμαι ποῦ ἔτσι ἐγὼ σὲ βρῖσκω!

Σὲ γύρευα ὡς τὰ τώρα.

ΓΙΑΓ. Δώσετέ μου

Μια καλτσοδέτα! Ἄχ, ἓνα ταχιτράνι,

Γιὰ νὰ τὸν πάροουμε εὐκολὰ ἀπὸ δῶ.

ΜΠΙΑΝ. Ὁρῶ δειλιάινε! ὦ Κάσσιε, ὦ Κάσσιε, ὦ

[Κάσσιε!

ΓΙΑΓ. Κύριοι μου, ἐγὼ ὑποψιάζω ποῦ αὐτὴ ἡ σκρόφα

Συνέρρησε στὸ ἐγκλημα. Ἔχε λίγη

ὑπομονή, καλέ μου Κάσσιε. Ἐλάτε,

Ἐλάτε ἐδῶ καὶ δώστε μου ἓνα φῶς.

Αὐτὸ τὸ μούτρο τῆξερε κανεὶς μας;

Ἄλοῖμονο εἶναι ὁ φίλος μου, ὁ ἀκριβός μου

Ὁ συντοπίτης; ὁ Ροδρίγος! Ὅχι;

Ναί, θετικά, οὐρανέ μου! εἶναι ὁ Ροδρίγος.

ΓΡΑΤ. Ὁ Βενετός;

ΓΙΑΓ. Ναί, κύριε, δὲν τὸν ξέρεις;

ΓΡΑΤ. Ἄν τόνε ξέρω!

ΓΙΑΓ. Ὁ ἀφέντης μου ὁ Γρατιάνος;

συμπάθειο σοῦ ζητῶ τὴν ἀταξία

Συγνώρεσέ μου μ' ἔκαμε αὐτὴ ἡ ἀντάρα

Να μὴ σὲ ἰδῶ.

ΓΡΑΤ. Χαρὰ ἔχω ποῦ σὲ βλέπω.

ΓΙΑΓ. Κάσσιο, πῶς πᾶς; Φέρτε ἓνα ταχιτράνι!

ΓΡΑΤ. Ὁ Ροδρίγος!

ΓΙΑΓ. Ναί, αὐτὸς εἶναι, αὐτός.

Φέρνουν ἓνα ταχιτράνι.

Τὸ ταχιτράνι ἄχ ἦρθε, τέλος, ἦρθε!

Ἀπόδω, κλοὶ ἀνθρώποι! πάρετέ τον

Σιγά, σιγά. Θα κράξω τὸ χειροδργο

Τοῦ στρατηγοῦ! (Στὴ Μπιάννα:) Μὴ δάξῃσαι σὲ κόπους,

Κυρία μου.—Αὐτὸς ποῦ ἐδῶ εἶναι σκοτωμένος,

Ἦτανε, Κάσσιε, φίλος μου ἀκριβός!

Εἴχατε συνατοὶ σας κάποια αἰτία;

ΚΑΣ. Καμία στὸν κόσμο, κι' οὔτε τὸν γνωρίζω!

ΓΙΑΓ. (Στὴ Μπιάννα). Γιατί εἶσαι τόσο ὠχρή;—ὦ

[μὴν τὸν βαστάτε

Στὸν ἀγέρα!

Παίρνουν ὄξω τὸν Κάσσιο καὶ τὸ Ροδρίγο.

Προσμείνατε, Κύριοι μου!

Γιατί εἶσαι ὠχρή, Κυρία; — Τηράχτε, Κύριοι,

Τὰ μάτια της πῶς εἶναι γουρλωμένα!—

Μένεις ξερή; Σὲ λίγο ἀκούμε κι' ἄλλα!

Κοιτάτε τὴν καλὰ τηράξετέ τὴν!

Τὴ βλέπετε; τὸ κρίμα μολογιέται,

Κι' ἔταν ἡ γλώσσα λέξη δὲν προφέρει.

Ἔρχεται ἡ Αἰμίλια

ΑΙΜ. ὦ Θεέ, τί τρέχει ἐδῶ; τί τρέχει Γιάγο;

ΓΙΑΓ. Ξαφνίδισαν τὸν Κάσσιο στὸ σκοτάδι

Ὁ Ροδρίγος κι' ἄλλοι ποῦ ξεφύγαν.

Εἶναι, πὲς σκοτωμένος· κι' ὁ Ροδρίγος

Ἀπέθανε.

ΑΙΜ. ὦ τί κρίμα, κρίμα ὁ Κάσσιος.

ΓΙΑΓ. Αἰμίλια, πήγαινε μάθε ποῦ ἐδειπνοῦσε

Ἀπόψε ὁ Κάσσιος. (Στὴν Μπιάννα). Τρέμεις, κι'!

ΜΠΙΑΝ. Μαζῆ μου

Δειπνήσε, μὰ γιὰ τοῦτο ἐγὼ δὲν τρέμω!

ΓΡΑ. Ἔτσι αἰ! Σὲ καταγγέλω, ἀκλούθητέ με.

ΑΙΜ. Ντροπή! ντροπή σου, πόρνη!

ΜΠΙΑΝ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι

Πόρνη, μὰ τίμα ἔσο καὶ σὺ ποῦ βροῖξεις!

ΑΙΜ. Ὅσο καὶ γῶ! Καὶ μὸς σου καὶ ντροπή σου!

ΓΙΑΓ. Τὸ δύστυχο τὸν Κάσσιο, ἄς πᾶμε, Κύριοι,

Νὰ τὸν ἰδοῦμε στὰ ξαντά. (Στὴν Μπιάννα). Κυρία,

Ἦρέπει νὰ εἰπῆς περισσότερα.— Ἄμε, Αἰμίλια,

Στὸ καστέλλι καὶ εἰπὲς τοῦ στρατηγοῦ

Καὶ τῆς Κυρίας του ἔ,τι ἔγεινε. Ἄμε ἀμέσως!

(Κατὰ μέρος). Τούτην τὴ νύχτα ἡ καὶ θὰ γενῶ,

Εἰ δὲ τελειωτικὰ, θενὰ χαθῶ!

Φεύγουν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Μία κρεββατοκάμαρη στὸ καστέλλι Ἡ Δεσδεμόνα ἀποκοιμισμένη στὸ κρεβάτι ἓνα φωτειρὸ ἀναμμένο.

Ἔρχεται ὁ Ὀθέλλος.

ΟΘΕΛ. Αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία, καρδιά μου, αὐτὸ εἶναι ἡ

[αἰτία!

Σ' ἔσας ἀμόλευτα ἄτρα ἄς μὴν τὴν πῶ, —

Αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία! —Κι' ὅμως ἐγὼ δὲ θέλω

Τὸ αἷμά της νὰ χύσω, οὐδὲ νὰ βλάψω.

Τὸ δέριμα της ποῦ πλὴ ἄσπρο εἶναι ἀπ' τὸ χιόνι

Καὶ μαγληνὸ σὰ μνήμα ἀλαδαστρένιο!

Μὰ πρέπει νὰ πεθάνει, γιατί ἄλλοιῶς

Θενὰ γελάσει κι' ἄλλους. Σῆψε τώρα

Τὸ φῶς αὐτό —καὶ τᾶλλο ἀπέκει σῆψε!

(Ἀκολουθεῖ).